

Arrest

nr. 183 133 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. CLAERHOUDT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren op 5 september 1997 in Bagdad. U bezit de Iraakse nationaliteit, bent Arabier van etnie en soennitisch moslima van religie. U heeft steeds in Bagdad gewoond: lange tijd in Hurriyya, maar rond 2006 verhuisden jullie vanwege sektarische problemen naar de 'Adl wijk. Hier bleven jullie wonen tot kort voor jullie vertrek.

Uw vader, M. Mahmood Neamah Mola (o.v.: 8.108.447 – CGVS: 15/20905) trouwde tweemaal. Uit het eerste huwelijk werden drie kinderen geboren waaronder u en uw zus M. Marwa Mahmood Neamah Mola (o.v.: 8.108.457 – CGVS: 15/20856). In 2006 overleed uw moeder echter. In 2008 huwde uw vader

met zijn tweede en huidige vrouw, A. Sadik Abdulkarim (o.v.: 8.108.447 – CGVS: 15/20905/B en uit dat huwelijk kwamen nog twee kinderen: Riqaya (o.v.: 8.108.447) en Riza (o.v.: 8.108.447).

In de nacht van 15 juni 2015 vielen vier gemaskerde mannen van sjitische militie bij jullie thuis binnen. U was toen thuis samen met uw vader en uw zus Marwa. Uw stiefmoeder en haar kinderen waren bij haar ouders. De mannen vernielden ramen en deuren, ze sloegen uw vader en ze probeerden u en uw zus te slaan. Ook bedreigden ze uw vader en ze zeiden dat jullie de wijk moesten verlaten tenzij hij hen binnen de drie dagen geld gaf. Na verloop van tijd vertrokken de mannen weer. Uw vader diende diezelfde nacht klacht in bij de politie. Zij stelden documenten op en kwamen bij jullie thuis kijken.

Tegen het einde van de maand juni werden u en uw zus Marwa ontvoerd. Jullie waren boodschappen gaan doen toen jullie op de terugweg door mannen in een auto werden gebundeld. Jullie werden twee dagen vastgehouden, heel de tijd geboeid en geblinddoekt. In de tussentijd namen de ontvoerders contact op met uw broer Muhannad. Uw vader hoorde over de ontvoering van Muhannad. Hij was ingestort zodat Muhannad hem naar het huis van uw grootmoeder in Saydiyya bracht. Muhannad verwittigde de politie, maar daar werd gezegd dat ze niets konden doen en dat er geen andere mogelijkheid was dan het losgeld te betalen. Muhannad verzamelde het geld en regelde de overdracht. Vervolgens brachten de ontvoerders jullie, nog steeds geboeid en geblinddoekt, naar een straat in uw wijk, verwittigden uw broer waar jullie waren, en vertrokken. Muhannad bracht jullie naar uw grootmoeder en daar zagen jullie uw vader. Vervolgens bleven jullie allen in Saydiyya tot jullie vertrek uit Irak enkele weken later. Uw stiefmoeder en haar kinderen vervoegden jullie op het vliegveld om mee te reizen.

Op 15 juli 2015 verlieten jullie Irak. Via Turkije, Griekenland en een reeks landen tussenin reisden jullie naar België. Op 18 augustus 2015 kwamen jullie aan in België waar jullie diezelfde dag een asielaanvraag indienden. Op 23 oktober 2015 keerde uw stiefmoeder samen met haar kinderen terug naar Irak. Intussen vroeg zij in Irak de scheiding aan.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen uzelf, uw vader en Marwa, kopies van de eerste pagina van de paspoorten van uzelf en al uw gezinsleden, de overlijdensakte van uw moeder, de huwelijksakte van het tweede huwelijk van uw vader, het rijbewijs van uw vader, het militair boekje van uw vader, de kiezerskaarten van uzelf, uw vader en uw stiefmoeder, een kaart voor interne vluchtelingen en een bundel politiedocumenten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag steunt op dezelfde asielmotieven als die van uw vader M. Mahmood Neamah Mola. U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van deze laatste werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich volledig op dezelfde asielmotieven beroept, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw vader.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Hieronder wordt uitgelegd waarom.

U vermeldde dat u reeds in 2006 het slachtoffer werd van sektarisch geweld. U kreeg toen een dreigbrief waarin stond dat jullie, als soennieten, de wijk binnen drie dagen moesten verlaten. U nam dit serieus en verhuisde binnen drie dagen van de eerder sjitische Hurriyya-wijk naar de eerder soennitische 'Adl-wijk (zie gehoorverslag CGVS M. Mahmood Neamah Mola [MO] dd. 19/05/2016, p. 11). Dit incident wordt door het CGVS op zich niet in twijfel getrokken, maar men moet concluderen dat dit slechts een beperkt gewicht heeft bij het beoordelen van uw huidige vrees. In 2006 waren dergelijke bedreigingen wijdverspreid in gemengde wijken, zodat er geen aanduiding is dat uw familie in het bijzonder werd gevisieerd. Dit, samen met het feit dat jullie sindsdien niet meer werden gevisieerd tot uw beweerde problemen in 2015 (zie CGVS MO, p. 11), maakt duidelijk dat de dreiging waar jullie toen bloot aan stonden plaatsgebonden was en afgelijnd in de tijd.

Dit kan daarom geen gewichtige factor zijn in de beoordeling van uw huidige vrees. U verklaarde weliswaar dat de reden dat u tussen 2006 en 2015 geen problemen had was dat u vaak verhuisde (zie CGVS MO, p. 12). U voegde toe dat u soms verhuisde vanwege de huurprijs, soms omdat u dacht dat 'iemand' u 'had gezien' (zie CGVS MO, p. 12). Met dit laatste lijkt u te suggereren dat jullie quasi-ondergedoken moesten leven om problemen te vermijden, maar uw formulering is dermate vaag en nietszeggend dat het CGVS u hier niet in kan volgen. Redelijkerwijs moet men concluderen dat jullie geen problemen hadden tot de beweerde gebeurtenissen van 2015.

Deze problemen van 2015 kunnen echter niet overtuigen omwille van de volgende redenen.

Ten eerste is het vreemd dat die mannen van u een som geld eisten binnen drie dagen (zie CGVS MO, p. 12, 17), maar dat ze u geen instructies gaven over hoe u dat geld zou moeten bezorgen (zie CGVS MO, p. 25), wat uiteraard essentieel is indien ze werkelijk dat geld wilden hebben. U stelt dat ze konden zien of u dat geld verzamelde of niet en dat ze u dan zouden contacteren met verdere instructies. Zo denkt u dat ze zouden hebben gemerkt dat u het geld niet verzamelde en daarom ontvoerden ze uw dochters (zie CGVS MO, p. 25). Deze uitleg is echter absoluut niet aannemelijk. Het is immers al niet gemakkelijk denkbaar hoe uw belagers zouden kunnen opvolgen wat er op uw bankrekening gebeurt, laat staan wanneer u zaken verkoopt of contant geld vraagt bij vrienden en familie. Bovendien is het niet juist dat u het geld niet verzamelde. U liet immers verstaan dat u en Muhannad wel degelijk begonnen geld te verzamelen (zie CGVS MO, p. 24). Men moet er redelijkerwijs van uitgaan dat de ontvoerders niet de mogelijkheid hadden om op te volgen of u het geld verzamelde. In dat geval restte hen niet anders dan veronderstellen dat u het geld had en u vervolgens na drie dagen uit te leggen hoe u het geld moest bezorgen. Dit gebeurde echter niet: ze hebben u niet opnieuw gecontacteerd, maar ontvoerden wel uw dochters. Dan dringt de vraag zich op waarom ze uw dochters niet ontvoerden op de nacht van de inval in uw huis, als ze toch niet van plan waren hun vraag voor geld degelijk op te volgen. Hun acties ontberen met andere woorden logica.

Ten tweede is uw handelen tussen de inval en de ontvoering bevreemdend. Men moet hierbij in gedachten houden dat u in 2006 na een dreigbrief met uw gehele gezin naar een andere wijk verhuisde en wel binnen de termijn die in die brief werd opgelegd (zie CGVS MO, p. 11). In dit licht worden uw acties in 2015 zeer vreemd. Toen vielen gewapende mannen uw huis binnen, sloegen u, eisten geld, en dreigden dat ze u anders zouden doden of uw dochters zouden ontvoeren (zie CGVS MO, p. 11, 12, 14, 17, zie gehoorverslag CGVS M. Marwa Mahmood Neamah Mola [MA], dd. 21/06/2016, p. 8, 9 en zie gehoorverslag CGVS M. Miaad Mahmood Neamah Mola [MI], dd. 10/08/2016, p. 7, 8). Deze dreiging is zeer concreet, tastbaar en geloofwaardig en in die zin een stuk dringender dan een dreigbrief. Uzelf en uw dochter Miaad maakten ook duidelijk dat jullie de dreiging serieus namen (zie CGVS MO, p. 23, 24 en zie CGVS MI, p. 9-10). Toch nam u, heel anders dan in 2006, nagenoeg geen maatregelen om jullie veiligheid te verzekeren. U en Muhannad gingen op zoek naar een ander huis (zie CGVS MO, p. 23-24) en u had blijkbaar iets op het oog waarvan de eigenaars beloofden dat het vrij zou komen (zie CGVS MO, p. 24). Ook begonnen jullie, zoals eerder gezegd, een deel van het geld te verzamelen (zie CGVS MO, p. 24). Uit deze acties blijkt geen hoogdringendheid en bovendien geen overweging van de gegeven deadline. Hierbij kan worden opgemerkt dat uw dochters hun dagelijkse activiteiten zoals inkopen doen blijkbaar gewoon verder zetten (zie CGVS MO, p. 19, zie CGVS MA, p. 8, 10) - ook na het verlopen van de deadline van drie dagen (vergelijk de data in CGVS MO, p. 13, 14 en CGVS MA, p. 10) - hoewel de mannen tijdens de inval hadden gedreigd met de ontvoering van uw kinderen (zie CGVS MO, p. 14). U werd tijdens uw gehoor op het CGVS herhaaldelijk gevraagd of u nog bijkomende maatregelen nam, maar u kon niets meer geven (zie CGVS MO, p. 24). Vervolgens vroeg de protection officer u of tijdelijk bij uw moeder kon gaan logeren (zie CGVS MO, p. 24). Na de ontvoering kozen jullie immers haar woning als veilig onderkomen (zie CGVS MO, p. 12, 20, zie CGVS MA, p. 3, 8, en zie CGVS MI, p. 3). Initieel deed u dit af als niet praktisch (zie CGVS MO, p. 24), wat uiteraard geen bezwaar kan zijn als het alternatief dood of ontvoering is. Opnieuw gevraagd of u daar niet tijdelijk kon gaan onderduiken zei u dat u niet dacht dat ze hun dreigementen zo snel zouden uitvoeren (zie CGVS MO, p. 24) en verder voegde u toe dat u niet dacht dat ze uw kinderen zouden viseren (zie CGVS MO, p. 24). U kan hieromtrent absoluut niet overtuigen. Na de beweerde inval in uw huis en het gebruikte geweld kan het haast niet anders dan dat u de bedreiging uiterst serieus zou nemen. Verder gaven ze u een duidelijke deadline en vermeldde ze expliciet dat ze anders misschien uw kinderen zouden ontvoeren. De voorzorgsmaatregelen die u vermeldde staan dus hoegenaamd niet in verhouding met de bedreiging die u schetste. Dit maakt dat uw relaas aangaande die bedreiging niet kan overtuigen.

Dit brengt ons ten derde bij de ontvoering zelf. Jullie relaas hieromtrent kan evenmin overtuigen vanwege de volgende punten.

Vooreerst was er een tegenstrijdigheid over wie waar was op de dag van de ontvoering. U verklaarde dat uw dochters die dag op school waren en dat ze werden ontvoerd toen ze terug kwamen van inkopen. U kon niet zeggen of ze van thuis of van de school naar de winkel waren gegaan want zelf was u op kantoor, dus u had ze niet gezien (zie CGVS V, p. 18-19). Uw dochter Marwa beaamt dat ze die dag op de universiteit was en dat ze werd ontvoerd toen ze van de winkel kwam (zie CGVS MA, p. 10, 11, 14). Ze zegt echter ook dat ze vóór de inkopen thuis was gaan slapen en dat u toen ook thuis was (zie CGVS MA, p. 11). Uw dochter Miaad vertelde ongeveer hetzelfde en bevestigde eveneens dat zij thuis was voor ze inkopen ging gaan doen en dat u daar toen ook was (zie CGVS MI, p. 13). Dit lijkt een klein detail, maar men mag niet vergeten dat het hier - binnen de context van jullie relaas - over het laatste moment gaat dat u uw dochters zag voor ze ontvoerd werden. In dat licht is het een belangrijk detail en is het opmerkelijk dat jullie elkaar hierover tegenspreken.

Verder zijn de verklaringen van uw dochter Miaad over de praktische kant van haar opsluiting opmerkelijk. Zij stelt gedurende de twee dagen gevangenschap te zijn geboeid en geblinddoekt en vastgebonden aan haar zus en ze zou zich in de ruimte waarin ze zaten niet hebben kunnen bewegen (zie CGVS MI, p. 11, 12). Dan is het vreemd dat ze wel kon zeggen dat het eten door een luik in de deur in de kamer werd geschoven (zie CGVS MI, p. 11), wat een heel specifieke verklaring is, in acht genomen dat ze niet kon zien. Verder is het eveneens opmerkelijk dat men eten bracht, maar dat het bijna onmogelijk was er van te eten, gezien uw dochters aan elkaar waren vastgebonden en geblinddoekt.

Een ander opvallend punt is dat geen van jullie informatie kan geven over hoe het losgeld bij de ontvoerders kwam (zie CGVS MO, p. 19, zie CGVS MA, p. 11, 12 en zie CGVS MI, p. 14). Jullie zeggen alle drie dat Muhannad dat regelde. Dit is niet onmogelijk en binnen de context van jullie relaas is het dan logisch dat jullie niet alle details hierover kunnen geven. Dat geen van jullie drieën Muhannad hier achteraf naar vroeg gaat echter heel ver. Dit zijn immers zaken die jullie heel persoonlijk en heel concreet aanbelangden.

Een ander punt van tegenstrijdigheid is waar uw dochters u voor het eerst weerzagen. Marwa stelde dat jullie naar het huis van uw moeder in Saydiyya gingen en dat ze u daar zag (zie CGVS MA, p. 11). Miaad echter zei dat zij eerst naar jullie eigen huis ging, u daar opnieuw zag, en dat jullie daarna pas naar Saydiyya gingen (zie CGVS MI, p. 13, 14). Dit lijkt opnieuw een klein punt, maar het eerste weerzien na de ontvoering is voldoende betekenisvol om te mogen verwachten dat ze dit correct zouden onthouden. Bovendien is de locatie van jullie weerzien nog op een andere manier significant. Als dit bij jullie thuis gebeurde, zoals Miaad stelt, is dat de laatste keer dat zij nog in het huis kwam. U echter stelt duidelijk dat u noch uw dochters sinds de ontvoering nog in jullie huis kwamen (zie CGVS MO, p. 20).

Vervolgens dient het 'politie-element' in jullie relaas besproken te worden. Het vreemde punt hier zijn de documenten die u voorlegde. U legde verscheidene documenten voor in verband met uw aangifte en het onderzoek naar aanleiding van de inval in uw huis (zie CGVS MO, p. 13-14). U omschreef hoe deze documenten gemakkelijk van de politie konden worden bekomen (zie CGVS MO, p. 22). De documenten werden op verschillende data geschreven (zie CGVS MO, p. 13-14), hetgeen betekent dat ofwel iemand van jullie op elk van die data naar de politie ging, ofwel dat iemand achteraf naar de politie ging om alle documenten op te vragen. Jullie ondernamen dus wel wat moeite om deze documenten te bekomen. In contrast daarmee staat het absolute gebrek aan politiedocumenten over de ontvoering, hoewel de politie wel degelijk op de hoogte werd gebracht (zie CGVS MO, p. 21 en zie CGVS MI, p. 15). Als verklaring voor dit gebrek aan ondersteunende documenten zegt u dat u geen interesse meer had in pv's en dat de politie zei dat het hier om hetzelfde dossier als bij de inval ging en dat zij niet zouden kunnen helpen (zie CGVS MO, p. 21, 22). Dit kan echter bezwaarlijk verklaren waarom jullie klaarblijkelijk hoegenaamd geen moeite deden om documenten over de ontvoering te bekomen. Men moet daarbij bedenken dat de ontvoering een aanzienlijk zwaarder feit is dan de inval en daarnaast ook dat jullie na de ontvoering begonnen te denken aan het land te ontvluchten. Dan zou u logischerwijs aan asiel denken en dan worden bewijsstukken heel belangrijk. Jullie hadden tijd om deze documenten te bekomen aangezien jullie na de ontvoering nog enkele weken in Irak bleven (zie CGVS MO, p. 13 en zie CGVS MA, p. 3). De onvoldoende verklaarde afwezigheid van deze documenten over een cruciaal onderdeel van jullie relaas, ondergraaft jullie geloofwaardigheid.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. De meeste documenten ondersteunen immers uw identiteit, uw herkomst en uw gezinssituatie. Dit zijn zaken die het CGVS in deze beslissing op zich niet in vraag stelt. Enkel de bundel politiedocumenten handelt over uw relaas. Dergelijke documenten hebben echter slechts bewijswaarde in zoverre ze kaderen in een aannemelijk asielrelaas, wat hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit info waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat Iraakse documenten sowieso met de nodige omzichtigheid moeten worden bekeken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die

er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiïeten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger

aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraaken zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw vader en uw zus een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat voorliggend verzoekschrift zich richt tegen een beslissing van verweerder waarin de beslissing van verweerder inzake de vader van verzoekster wordt opgenomen.

De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van de vader van verzoekster werden door verweerder geweigerd. Bijgevolg wordt in de thans bestreden beslissing door verweerder ook de vluchtelingenstatus van verzoekster niet erkend en werd haar ook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De beslissing die door verweerder werd genomen ten aanzien van de vader van verzoekster maakte het voorwerp uit van een beroep bij de Raad. Dit dossier is gekend onder rolnummer 195 046 en leidde tot arrest 183 132 van 28 februari 2017.

Het arrest 183 132 van 28 februari 2017 luidt inzake de aangevoerde middelen en oordeel van de Raad als volgt:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekende partij voert aan:

"II.1.2. De verwerende partij stelt dat verzoekende partij haar vrees niet aannemelijk heeft kunnen maken gezien hij en zijn familie tussen 2006 en 2015 niet persoonlijk werden gevisiteerd en de gebeurtenissen in de zomer van 2015 niet kunnen overtuigen.

Verzoekende partij merkt op dat hij nergens in Bagdad veilig waren, dat de Sjiitische milities meer en meer macht kregen in de wijken en de soennieten trachtten uit te roeien. Verzoekende partij en zijn familie waren met andere woorden nergens veilig. Het is inderdaad zo dat de familie van verzoekende partij reeds voor 2006 gedwongen werd te verhuizen en al hun hebben en houden achter te laten. Echter in 2015 laaide het geweld van de sjiitische milities terug op. wat de 'relatieve rust' tussen 2006 en 2015 kan verklaren.

Verwerende partij meende daarenboven dat een aantal feiten m.b.t. de gebeurtenissen in de zomer van 2015 nogal bevreemdend overkomen en niet altijd perfect stroken met wat de dochters van verzoekende partij hebben verklaard aan verwerende partij. Nochtans is het niet meer dan logisch dat wanneer dergelijke ingrijpende gebeurtenis - een ontvoering - voorvalt, de betrokken personen danig onder de indruk zijn en hun 'eigen waarheid' onthouden. Welbepaalde afwijkingen in een verhaal zijn te wijten aan een verschil in impressie in deze. Men mag niet over het hoofd zien dat de afwijkingen slechts miniem is en het overgrote deel van de feiten wel overeenstemmen. Daarenboven hebben beide dochters van verzoekende partij de gebeurtenis vanuit een anders standpunt beleefd en sindsdien vele indrukken opgedaan sinds het ontvluchten van Irak.

Dat de uiteenzetting van de feiten van verzoekende partij daardoor licht afwijkt van deze van zijn dochters, kan onmogelijk afbreuk doen aan zijn gegronde vrees tot persoonlijke vervolging!

Uit al het voorgaande blijkt ten overvloede dat verzoekende partij weldegelijk gevaar loopt indien hij zou gerepatriëerd worden naar Irak.

II.1.3. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.1.4. De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan de vrees van verzoekende partij en aan zijn asielrelaas. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas (zie supra)."

De verzoekende partij stelt verder:

"Indien Uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, meent hij dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. Verwerende partij is in die optiek van mening dat verzoekende partij zich kan vestigen in Bagdad en geen nood heeft aan subsidiaire bescherming.

II.1.6. Het CGVS erkent in haar beslissing dd. 12.09.2016 dat de situatie in Bagdad desastreus is (stuk 1): de aanslagen van de IS en de sjiiitische milities zijn niet enkel gericht op overheidsactoren. Integendeel, deze terroristische organisaties trachten zoveel mogelijk burgerdoden te maken, en richten hun doelen vaak op de soennitische burgers, zoals verzoekende partij. Verwerende partij stelt zelf dat de situatie sinds juni 2014 verder geëscaleerd is en dat de UNHCR meent dat de meeste mensen afkomstig uit Bagdad als oorlogsvluchtelingen moeten worden erkend. Meer en meer burgers zijn slachtoffer van moorden, ontvoeringen, mishandelingen en terreuraanslagen.

Het is frappant hoe verwerende partij zelf uiteenzet hoe ernstig de situatie is in Bagdad - waar aanslagen worden gepleegd op openbare plaatsen, waar er maandelijks (officieel) honderden doden en duizenden gevonden vallen door de terreuraanslagen - en toch besluit dat het veilig genoeg is voor een soennitische moslim om zich daar te vestigen, minstens gelet op het opnieuw toenemende willekeurige geweld medio 2016.

Zoals CEDOCA in zijn rapport van 31 maart 2016 stelt zijn "de soennieten in Bagdad nu sterker het mikpunt van mensenrechtenschendingen" In zijn Position on Returns on Iraq wijst UNHCR ook op het risico voor Soennieten in Bagdad: (eigen onderlijning]

[geciteerde landeninformatie]

Daar waar verwerende partij stelt dat de aard, intensiteit en frequentie van de aanslagen uitgevoerd door de IS veranderd is in Bagdad, wenst verzoekende partij op te merken dat verwerende partij blijkbaar een zeer belangrijke reden hiervoor "vergeet". Immers, de sjiiitische milities, die gemobiliseerd werden door de opkomst van IS en meer en meer vrij spel krijgen in Bagdad ontvoeren, mishandelen en vermoorden er thans soennitische burgers. De aard, intensiteit en frequentie van de aanslagen is aldus niet gewijzigd, wel de actoren! Verwerende partij ontkent dit overigens niet.

Verwerende partij kan aldus enerzijds de schrijnende en uiterst onveilige situatie in Bagdad niet ontkennen, gezien zelfs de door haar opgestelde rapporten dit bevestigen, maar anderzijds minimaliseert zij de gevolgen hiervan om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatuut te kunnen weigeren.

II.1.8. Gezien al het voorgaande kan geconcludeerd worden dat verzoekende partij een objectief risico loopt bij terugkeer naar Irak. Het is het duidelijk dat verzoekende partij - als Soenniet - van Bagdad een gegronde vrees koestert voor vervolging door Sjiitische milities omwille van religieuze/politieke redenen. Zo kan het loutere feit dat verzoekende partij Soenniet is ervoor zorgen dat verzoekende partij gevisieerd wordt (o.a. aan checkpoints] door Sjiitische milities omdat hij gezien wordt als pro IS.

II.1.9 UNHCR stelt dat, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, het niet vereist is dat de asielzoeker individueel, persoonlijk gevisieerd wordt : "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, Update III of October 2014 where it is stated that "In order for an individual to meet the refugee criteria there is no requirement of having been individually targeted in the sense of having been "singled out" for persecution which already took place or being at risk thereof"

Het feit dat een groot aantal personen zich in een zelfde situatie bevinden doet geen afbreuk aan de gegrondheid van de individuele vrees, maar kan deze juist kracht bijzetten. In deze zin stelt UNHCR: "In armed conflict and other situations of violence, whole communities may suffer or be at risk of persecution. The fact that many or all members of particular communities may be equally at risk does not undermine the validity of any particular claim. The test is whether an individual's fear of being persecuted is well-founded. In fact, at times, the impact of a conflict on an entire community strengthens, rather than weakens, the risk to any particular individual."⁹

Inderdaad "many ordinary civilians may be at risk of harm from bombs, shelling, suicide attacks, and improvised explosive devices. (...) these methods of violence may be used against targets or in areas where civilians of specific ethnies or political profiles predominantly reside or gather, and for this reason, may be linked to a 1951 Convention ground."¹⁰

Bovendien, "both the terms 'generalized violence' and 'indiscriminate violence' connote that violence is untargeted, widespread, random, and affects all alike and in turn suggests that people fleeing from such violence are not refugees under the 1951 Convention. However, these concepts may fall short of a careful analysis warranted by the complex situation in the country of origin. In fact, violence can be widespread and targeted and a large number of people can be affected by violence for a 1951 Convention ground; for instance in a conflict fought along sectarian lines."¹¹

Het feit dat het asielrelaas van verzoeker in twijfel getrokken wordt, ontslaat de asielinstanties niet van hun taak te onderzoeken of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van de asielzoeker: (....)"

Verzoekende partij verwijst naar arrest 156 934 van 24 november 2015 van de Raad.

Verzoekende partij verwijst naar de stukken die zij bijvoegt inzake de situatie in Bagdad.

2.1.2. Verwerende partij brengt op 19 januari 2017 een aanvullende nota bij, die "UNHCR Position on Returns to Iraq" als nieuw element bevat.

2.2.1. Hoewel de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet expliciet wordt aangevoerd wordt ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De bestreden beslissing motiveert omstandig om welke redenen de aangehaalde gebeurtenissen van juni 2015 niet geloofwaardig zijn. Deze redenen die leiden tot de ongeloofwaardigheid betreffen (i) het gebrek aan instructies voor de betaling van een som geld; (ii) de ontvoering van de dochters die werd gekoppeld aan de eis tot betaling van een som geld; (iii) de handelingen die werden gesteld tussen de inval en de ontvoering; (iv) de ontvoering zelf van de dochters van de verzoekende partij omwille van tegenstrijdige verklaringen met zijn dochters; (v) de onwetendheid hoe het losgeld bij de ontvoerders kwam; (vi) de plaats waar verzoekende partij zijn dochters weer zag; (vii) het gebrek aan politiedocumenten aangaande de ontvoering, dit in tegenstelling tot de veelheid aan documenten inzake de inval in de woning.

Het verweer van de verzoekende partij dat het logisch is "dat wanneer dergelijke ingrijpende gebeurtenis - een ontvoering - voorvalt, de betrokken personen danig onder de indruk zijn en hun 'eigen waarheid' onthouden. Welbepaalde afwijkingen in een verhaal zijn te wijten aan een verschil in impressie in deze. Men mag niet over het hoofd zien dat de afwijkingen slechts miniem is en het overgrote deel van de feiten wel overeenstemmen. Daarenboven hebben beide dochters van verzoekende partij de gebeurtenis vanuit een anders standpunt beleefd en sindsdien vele indrukken opgedaan sinds het ontvluchten van Irak. Dat de uiteenzetting van de feiten van verzoekende partij daardoor licht afwijkt van deze van zijn dochters, kan onmogelijk afbreuk doen aan zijn gegronde vrees tot persoonlijke vervolging!" kan te dezen niet worden aangenomen. Waar aangenomen kan worden dat er afwijkingen kunnen zijn in de verklaringen omtrent gebeurtenissen wordt te dezen terecht vastgesteld in de bestreden beslissing dat de verklaringen inzake de essentie van de aangevoerde asielrelaas dermate verschillen inzake essentiële elementen dat zij leiden tot de ongeloofwaardigheid van de verklaringen. Verzoekende partij vergenoegt zich daarenboven tot het louter verwijzen naar "een verschil in impressie" zonder ook maar een poging te ondernemen om één van de voormelde motieven concreet te weerleggen. Tevens blijkt het niet alleen de het verschil in verklaringen te betreffen maar ook de geloofwaardigheid van de handelwijze van zowel de vermeende belagers (eisen van geld zonder instructies) als van verzoekende partij (gebrek aan politiedocumenten inzake de ontvoering).

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en worden, daar zij niet afdoende worden weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.

De verzoekende partij verwijst ook naar het feit dat zij soennitisch is en koppelt haar vrees voor vervolging aan deze religie omwille van de handelwijze van de sjiiitische milities. Hoewel kan worden aangenomen dat de soennieten in Bagdad onder druk staan blijkt uit de landeninformatie die wordt

bijgebracht door de partijen niet dat het loutere feit soenniet te zijn in Bagdad aanleiding zou geven tot een vluchtelingenrechtelijke vervolging. Ter illustratie kan verwezen worden naar het document van UNHCR "UNHCR Position on Returns to Iraq" dat door verwerende partij werd bijgebracht en waaruit blijkt dat UNHCR niet oproept om soennieten afkomstig uit Bagdad niet terug te sturen naar Bagdad.

De verwijzing naar arrest 156 934 van 24 november 2015 van de Raad is niet dienstig aangezien aan dit arrest geen precedentswaarde kan worden toegekend en het daarenboven, gelet op de voorliggende landeninformatie, aan actualiteit heeft ingeboet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

2.2.3.1. Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "UNHCR Position on Returns to Iraq" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (UNHCR Position on Returns to Iraq, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (ibidem, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.2. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.2.3.3. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.4. Ingevolge het hoger vastgestelde inzake verzoekers asielrelaas maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b)."

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in onderhavige procedure bedient van dezelfde middelen en argumenten als deze die werden aangevoerd door haar vader en werden behandeld en beoordeeld in arrest 183 132 van 28 februari 2017.

Verzoekster roept geen andere middelen of verweer in dat verschillend is van wat werd ontwikkeld en besproken in voormeld arrest.

Ook verweerder beroept zich in voorliggend dossier op dezelfde landeninformatie.

Bijgevolg geldt voor verzoekster hetzelfde als wat werd geoordeeld ten aanzien van haar vader in arrest 183 132 van 28 februari 2017.

Derhalve toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS